

Arrest

**nr. 183 893 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 24 november 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 25 november 2008 asiel aan.

1.1.1. Op 18 mei 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat deze beslissing op 16 december 2009 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 36 305 van 18 december 2009 het ergegen ingestelde beroep.

1.1.2. Op 8 januari 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 47 048 van 5 augustus 2010 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 9 september 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 14 september 2010 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}). Bij arrest nr. 58 782 van 29 maart 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast dat tegen deze beslissing werd aangevat.

1.3. Op 14 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie van een Belg. Vervolgens wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 5 juli 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt op 5 augustus 2013 door de burgemeester van De Haan aan de verzoeker ter kennis gebracht. Op 4 september 2013 verzoekt het gemeentebestuur van De Haan de Commissaris van de politie deze beslissing nogmaals te betekenen omdat de verzoeker op 5 augustus 2013 zijn F-kaart niet bij had en hem toen werd voorgesteld zijn F-kaart binnen te brengen zodat hij de beslissing kreeg, doch de verzoeker zich niet meer gemeld had. Op 10 september 2013 stelt de Commissaris van de politie dat aan dit verzoek niet voldaan kan worden omdat de verzoeker niet meer woont op het adres waar hij was ingeschreven. Per fax van 24 september 2013 worden de diensten van de verwerende partij hiervan op de hoogte gesteld en wordt gevraagd of de verzoeker ambtshalve mag worden geschrapt.

1.5. Op 15 november 2013 wordt de verzoeker van ambtswege geschrapt.

1.6. Op 2 juli 2015 en op 26 augustus 2016 dient de verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving. Op 19 oktober 2016 wordt hij verzocht om bewijzen voor te leggen van zijn aanwezigheid in België tussen 10 september 2013 en 2 juli 2015. Op 21 februari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) en van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.7. Op 7 maart 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(…)

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/09/2010 en 05/08/2013)

Betrokkene diende op 25/11/2008 een eerste asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 18/05/2009 en werd door het CGVS ter kennis gebracht op 25/05/2009. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 03/06/2009. Dit beroep werd definitief verworpen op 05/08/2010 met een nieuwe beslissing waarbij hem zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Betrokkene diende op 09/09/2010 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 14/09/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 13quater) werd hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 4/10/2010. Op 29/03/2011 werd afstand van geding genomen.

Op 9/11/2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in op basis van geregistreerd partnerschap met T. M. C. M. (...). Deze wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet op 15/06/2012. Op 05/07/2013 stelde DVZ een einde aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 05/08/2013. Op 26/01/2017 deed de advocaat van betrokkene toevoegingen aan het dossier, maar de bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten binnen een bepaalde periode doet geen afbreuk aan de bijlage 21 die hem is afgeleverd en waardoor hij geen recht meer heeft op verblijf.

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 25/11/2008 een eerste asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 18/05/2009 en werd door het CGVS ter kennis gebracht op 25/05/2009. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 03/06/2009. Dit beroep werd definitief verworpen op 05/08/2010 met een nieuwe beslissing waarbij hem zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Betrokkene diende op 09/09/2010 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 14/09/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 13quater) werd hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 4/10/2010. Op 29/03/2011 werd afstand van geding genomen. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Op 9/11/2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in op basis van geregistreerd partnerschap met T. M. C. M. (...). Deze wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet op 15/06/2012. Op 05/07/2013 stelde DVZ een einde aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 05/08/2013. Op 26/01/2017 deed de advocaat van betrokkene toevoegingen aan het dossier, maar de bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten binnen een bepaalde periode doet geen afbreuk aan de bijlage 21 die hem is afgeleverd en waardoor hij geen recht meer heeft op verblijf. Indien betrokkene nog een relatie zou hebben met T. M. C. M. (...) dan toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinée. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.
(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 25/11/2008 een eerste asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 18/05/2009 en werd door het CGVS ter kennis gebracht op 25/05/2009. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 03/06/2009. Dit beroep werd definitief verworpen op 05/08/2010 met een nieuwe beslissing waarbij hem zowel de vluchtelingenstatus als subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Betrokkene diende op 09/09/2010 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging op 14/09/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 5 dagen (bijlage 13quater) werd hem rechtstreeks ter kennis gebracht op 14/09/2010. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend op 4/10/2010. Op 29/03/2011 werd afstand van geding genomen. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen

reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Op 9/11/2011 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging in op basis van geregistreerd partnerschap met T. M. C. M. (...). Deze wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet op 15/06/2012. Op 05/07/2013 stelde DVZ een einde aan zijn verblijfsrecht (bijlage 21) en gaf bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 05/08/2013. Op 26/01/2017 deed de advocaat van betrokkene toevoegingen aan het dossier, maar de bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten binnen een bepaalde periode doet geen afbreuk aan de bijlage 21 die hem is afgeleverd en waardoor hij geen recht meer heeft op verblijf. Indien betrokkene nog een relatie zou hebben met T. M. C. M. (...) dan toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinée. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"

1.8. Op 7 maart 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 7 maart 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 8 maart 2017 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. Nu de vervalddag *in casu* zondag 12 maart 2017 is, wordt deze vervalddag van rechtswege verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, zijnde maandag 13 maart 2017. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dus maandag 13 maart 2017.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 42^{quater} en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“III.1.1. De bestreden beslissing baseert zich op de artikelen 7, alinea 1 Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

- Artikel 7, alinea 1 Vreemdelingenwet:

Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [" href="#"1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]" href="#"1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

- Artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet:

Art. 74/14. [" href="#"1 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

II.1.2. In casu is er sprake van twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten; deze van 14/09/2010 en de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05/807/2013.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14/09/2010 betreft is er weinig discussie mogelijk. Dit verdween impliciet uit het rechtsverkeer door het verblijfsrecht dat de verzoekende partij nadien kreeg op basis van de wettelijke samenwoning.

Zowel Uw Raad als de Raad van State stelden reeds herhaaldelijk dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet te verzoenen valt met een machtiging tot verblijf. Een machtiging tot verblijf impliceert dan ook de stilzwijgende intrekking van een eerder afgeleverd bevel (zie stuk 4, <http://www.kruispuntmi.be/nieuws/inreisverbod-kan-niet-bij-impliciete-intrekking-van-eerder-of-gelijkzijdig-uitwijzingsbevel>).

In casu is het dus niet betwistbaar dat elke verwijzing door de bestreden beslissing naar het bevel dd. 14/09/2010 niet dienstig is.

II.1.3. Er blijft aldus de vraag naar het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5/07/2013 (bij de bijlage 21).

Verzoekende partij meent dat dit bevel door het Stadsbestuur De Haan niet geldig werd betekend, nu het onmiddellijk na de handtekening van de verzoekende partij terug "ingetrokken werd". Ook het feit dat nadien door de politie getracht werd dit bevel (opnieuw) te laten betekenen duidt erop dat de gemeente De Haan en de verwerende partij die mening waren toegedaan.

Doordat de bijlage 21 met het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5/08/2013 werden ingehouden had de verzoekende partij zelfs niet de kans om dit bevel in rechte aan te vechten nu zij niet beschikte over een kopie van de beslissing.

II.1.4. Mocht de Raad per impossibile menen dat de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5/08/2013 toch geldig werden betekend – quod certe non- dan nog doet de handelswijze van de verwerende partij nadien vermoeden dat de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten minstens dd. 19/10/2016 werd ingetrokken (stuk 3).

Het valt immers niet in te zien waarom de verwerende partij het schrijven dd. 19/10/2016 zou hebben opgesteld indien zij zou menen dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht meer heeft en aldus nog steeds het grondgebied dient te verlaten. De mogelijkheid tot herinschrijving impliceert minstens een voorafgaandelijke intrekking van een eventueel nog uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten.

Het valt wel in te zien dat de verwerende partij 2,5 jaar na te feiten bereid is de zaak te herbekijken en aldus de initieel genomen beslissing terug intrekt, zelfs mocht deze destijds geldig betekend zijn, quod certe non.

II.1.5. Aldus had de verwerende partij eerst een beslissing dienen te nemen over de herinschrijving van de verzoekende partij.

Indien zij zou menen dat de verzoekende partij niet heringeschreven kon worden, dan had zij een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kunnen uitreiken, waartegen de verzoekende partij desgevallend beroep tegen had kunnen aantekenen.

Indien zij verzoekende partij heringeschreven had, dan had zij conform artikel 42quater Vreemdelingenwet de verzoekende partij kunnen verzoeken om de nodige integratiebewijzen over te maken, gezien het feit dat de wettelijke samenwoning beëindigd werd.

Mocht de verzoekende partij hieraan niet voldoen, dan kon zij een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten betekenen, waartegen de verzoekende partij desgevallend beroep kan aantekenen.

II.1.6. Het gedrag van de verwerende partij schendt aldus het rechtszekerheidsbeginsel.

Dit beginsel houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

In casu is hiervan geen sprake.

Verzoekende partij mocht redelijkerwijze eerst een antwoord verwachten op haar vraag tot herinschrijving, te meer daar de verzoekende partij dd. 19/10/2016 zelf een voorstel in die zin geformuleerd had.

Mocht de verwerende partij de mening zijn toegedaan dat de verzoekende partij niet kan bewijzen het Rijk niet méér dan één jaar verlaten te hebben, dan had zij een eerste bevel om het grondgebied te verlaten kunnen geven, met een termijn van 30 dagen.

In die zin werden dus tevens de artikelen 7, alinea 1 Vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet geschonden.

Indien de verwerende partij van mening zou zijn dat de verzoekende partij wel aan de voorwaarden tot herinschrijving voldeed, quod in casu, dan had zij -alvorens het verblijf te beëindigen- de regels conform artikel 42quater Vreemdelingenwet dienen te volgen.

Gezien het feit dat de thans bestreden beslissing niet gedragen wordt door legitieme motieven, werd de materiële motiveringsverplichting tevens geschonden.

Het enig middel is aldus ernstig.”

3.3.2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 42quater en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.1.1. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker “*niet in het bezit (is) van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie*”. Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist. Bovendien laat de verzoeker na de schending van enige hogere rechtsnorm aan te voeren die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.2.1.2. Artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:
(...)”*

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoeker “*geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 14/09/2010 en 05/08/2013)*”.

De verzoeker betwist dat hem eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven en stelt wat het bevel van 5 juli 2013 betreft dat dit hem niet geldig werd betekend, nu dit bevel onmiddellijk nadat hij zijn handtekening erop had gezet “*terug “ingetrokken werd”*” en “*(o)ok het feit dat nadien door de politie getracht werd dit bevel (opnieuw) te laten betekenen (...) erop (duidt) dat de gemeente De Haan en de verwerende partij die mening waren toegegaan*”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker op 5 augustus 2013 de jegens hem op 5 juli 2013 genomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) ter kennisgeving heeft ondertekend. Uit een schrijven van het Gemeentebestuur van De Haan (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) blijkt weliswaar dat de verzoeker geen kopie van de beslissing gekregen heeft omdat hij zijn F-kaart niet bij zich had om deze in te leveren en hij, gevraagd om dit alsnog te doen zodat hem een kopie van de beslissing kon worden meegegeven, zich niet meer heeft aangemeld bij de gemeente De Haan en de politie van De Haan hem niet meer kon aantreffen op het adres waar hij was ingeschreven om dit alsnog af te geven, doch hieruit kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat het genoemde bevel om het grondgebied te verlaten niet geldig werd ter kennis gebracht, laat staan dat dit (impliciet) ingetrokken zou zijn. Het kwam de verzoeker toe zich met zijn verblijfstitel aan te melden bij de gemeente De Haan en alsnog een kopie van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), waarvan hij blijkens het zetten van zijn handtekening kennis had, in ontvangst te nemen, zodat hij deze beslissing kon aanvechten.

Voor zover de verzoeker laat gelden dat uit een schrijven van de verwerende partij van 19 oktober 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) zou blijken dat de jegens hem op 5 juli 2013 genomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) zou zijn ingetrokken, wordt erop gewezen dat in dit schrijven weliswaar gewag wordt gemaakt van een mogelijkheid om terug in het bezit gesteld te worden van een verblijfskaart overeenkomstig artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet, doch dat uit een latere beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 21 februari 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 19 van de Vreemdelingenwet omdat zijn verblijfsrecht op 5 juli 2013 werd beëindigd. Aldus kan ook uit het schrijven van 19 oktober 2016 op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) zou zijn ingetrokken.

Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 21 februari 2017 een beslissing genomen nopens het recht op terugkeer van de verzoeker waarin wordt geoordeeld dat deze laatste

geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 19 van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker geuite hypothese dat bij een herinschrijving de gemachtigde hem “conform artikel 42quater Vreemdelingenwet (...) (had) kunnen verzoeken om de nodige integratiebewijzen over te maken, gezien het feit dat de wettelijke samenwoning beëindigd werd” en dat de gemachtigde, mocht hij hieraan niet voldoen, alsnog “een bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten (kon) betekenen, waartegen de verzoekende partij desgevallend beroep kan aantekenen”, is derhalve niet aan de orde. Ook de hypothese dat, indien de verzoeker niet heringeschreven kon worden, de gemachtigde “een eerste bevel om het grondgebied te verlaten (had) kunnen uitreiken, waartegen de verzoekende partij desgevallend beroep tegen had kunnen aantekenen”, is, gelet op het voorgaande en aangezien in de beslissing van 21 februari 2017 wordt gesteld dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 19 van de Vreemdelingenwet omdat zijn verblijfsrecht op 5 juli 2013 werd beëindigd, niet dienstig. Er blijkt immers dat de verzoeker reeds een bevel werd ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

In casu is de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, gestoeld op twee afzonderlijke vaststellingen die elk op zich het niet aan de verzoeker toekennen van een termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten kunnen staven, met name dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan 1) een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14 september 2010 en 2) aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 5 augustus 2013. Elk van deze vaststellingen volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing, wat betreft de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er op het eerste gezicht niet in geslaagd is om de tweede vaststelling te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 september 2010 al dan niet impliciet uit het rechtsverkeer verdwenen is door het verblijfsrecht dat hij nadien verwierf, geen belang bij zijn kritiek op de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 14 september 2010. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de artikelen 42quater en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.1.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 42quater en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoeker een schending van het rechtszekerheidsbeginsel op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt. Waar hij stelt dat hij redelijkerwijze eerst een antwoord mocht verwachten op zijn “vraag tot herinschrijving”, wordt er nogmaals op gewezen dat hieromtrent op 21 februari 2017 een beslissing werd genomen waarin wordt gesteld dat de verzoeker geen toepassing kan genieten van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit en van artikel 19 van de Vreemdelingenwet omdat zijn verblijfsrecht op 5 juli 2013 werd beëindigd.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. Er is bijgevolg niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN